

ΗΘΙΚΟΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ **ΝΕΑ ΖΩΗ** ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Γ. Κ. ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΑΚΙΣ

Ἑσπεριακοῦ Δρχ. 30

Πτυχ. ἱεροῦ ἐν ΒΑΜΩ Κρήτης

Ἀμερικῆς Δολ. 1

«Τὸ γράμμα ἀποκτείνει, τὸ δὲ πνεῦμα ζωοποιεῖ (Β' Κορ. γ' 6)

ΕΠΙ ΤΗ ΑΝΑΣΤΑΣΕΙ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

«Αὕτη ἡ ἡμέρα ἦν ἐποίησεν ὁ Κύριος
ἀγαλλιασώμεθα καὶ εὐφρανθῶμεν ἐν αὐτῇ».
(Δ α β ι δ).

Ἡ φύσις χαίρει! Ἡ κτίσις ἀγάλλεται ἅπασα, δοξάζουσα τὸν Δημιουργὸν αὐτῆς! Οἱ βουνοὶ σκιερῶσιν, οἱ ἄγροὶ μειδιῶσιν, οἱ ἀνθοστεφεῖς λειμώνες, οἱ βαθύσκιοι δρυμοὶ ἀναμέλπουσιν εὐχαριστηρίους ὕμνους! Οἱ μεγαλοπρεπεῖς οὐρανοὶ συγχορεύουσιν ἐπαξίως εὐφραιόμενοι! Ὁ Καλλιλαμπέτης Ἥλιος λαμπροτέρας τὰς ἀκτῖνας αὐτοῦ ἐκτοξεύει, ἡ μαγευτικὴ σελήνη γλυκύτερον καὶ μεγαλοπρεπέστερον ἀναδύει! Οἱ ψάλται τῶν δασῶν φαιδρότερον καὶ μελωδικώτερον ψάλλουσι τοῦ ἄερος τὰ τερπὰ κάλλη! ἡ κυανὴ θάλασσα κυμαινομένη καταπαύει! Ἡ γῆ ἀγάλλεται! Ὁ κόσμος ἅπας ὄρατός τε καὶ ἀόρατός συνεορτάζει! Ἡ ἄνω Ἱερουσαλήμ φαινότερον φωτίζεται, ἡ γὰρ δόξα Κυρίου ἐπ' αὐτὴν ἀνέτειλε! Τὸ ἄχρονον φῶς ἐκ τάφου σωματικῶς πᾶσιν ἐπέλαμψεν. Οἱ Πατριάρχαι μετὰ τῶν θεοπνευστῶν καὶ προσημαντόρων Προφητῶν συναγάλλονται καθότι βλέπουσι πεπληρωμένους τὰς προφητείας αὐτῶν! Τίς ἡ αἰτία τῆς τοιαύτης λαμπροφωρίας; Τί τοῦτο ὄπερ τὴν περικαλλεστάτην Νύμφην τοῦ παμφιλτάτου καὶ γλυκυτάτου Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ φαιδρύνει; Τί τοῦτο ὄπερ τὴν Οἰκουμένην περικαλλύνει ἅπασαν; Τί τοῦτο ὄπερ τὴν πικροτάτην καὶ λίαν βαρύτελητον ἀθυμίαν, τὴν ἀνείκαστον καὶ ἀτέκμαστον θλίψιν καὶ κατήφειαν, τὴν ἀδόκητον σκυθρωπότητα, καὶ ἀσυμπέραστον καὶ ἀνέλπιστον μελαγχολίαν καὶ τοὺς πολυβόους καὶ γοερούς σμερδαλέους ὀλολυγμοὺς μετέβαλεν εἰς γλυκυτάτην εὐθυμίαν, εἰς ὑπερβάλλουσαν φαιδρότητα καὶ εὐφροσύνην, εἰς ἀνεκλάλητον καὶ ὑπεράφραστον χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν, καὶ τέλος εἰς ἀλλαλαγμὸν; Ἐρωτᾷ; νὰ μάθῃς καὶ ἐπιθυμεῖς διακαῶς καὶ δισπύρως, φιλόχριστε ἀ-

δελφέ 'Ελληνορθόδοξε, νὰ τὸ ἀκούσης; "Ακουσον!

Χριστὸς ὁ ἀειφανής, ὁ ἀειλαμπής, ὁ ἀνέσπερος Καλλιλαμπέτης "Ἡλιος τῆς Δουκαιοσύνης, ἀνέλαμψεν εἰς ἅπασαν τὴν Οἰκουμένην! Ὁ Αὐτρωτὴς καὶ Ἐλευθερωτὴς ἡμῶν Χριστὸς ἐξάνεστη τοῦ τρισενδόξου σωσικόσμου μηνήματος, καὶ τὸ τῆς Θεότητος τὸ ἡγιασμένον σκῆνωμα, τὴν ἐπουράνιον πύλην τὴν εἰς οὐρανοὺς μετάγουσαν, τὴν πανακήρατον, πάνσεμνον καὶ πανευπρεπῆ Παρθένον, τὴν ἀγγελὴν τὴν ζωοδόχον καὶ ζωοποιὸν, τῶν Ἁγίων, τῶν Μαρτύρων, τῶν Ὁμολογητῶν καὶ Ὁσίων τὰ τάγματα ἐν χορῷ ἀνυμνοῦσι! Χριστὸς ἡ αἰφνίος πνευματικὴ εὐφροσύνη ἐκ τοῦ τάφου ἐγήγερται, καταλύων τὸν θάνατον, καὶ τὴν συγγνώμην ὑμῖν παρέχων! Χριστὸς ὁ ζωοδότης καὶ νικοποῦς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν δωροῦμενος τοῖς θεοπλάστοις λογικοῖς ἀνθρώποις τοῖς εἰς Αὐτὸν πιστεύουσι χάριν καὶ δύναμιν, σύνεσιν, ἠθικὸν σθένος, ὑπομονὴν καὶ ἐγκαρτέρησιν! Χριστὸς ἀνέστη καὶ ἐδώρησεν ἡμῖν τοῖς πεπτωκόσι διὰ τὴν παράβασιν, τὴν ἀθανασίαν, τὴν αἰώνιον ζωὴν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος! «Χριστὸς ἐγερθεὶς ἐκ τῶν νεκρῶν ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων ἐγένετο». Βασιλεῖς καὶ Ἀρχιερεῖς. Ἡγεμόνες καὶ ἄρχοντες, ἐπιστήμονες καὶ ἰδιῶται, Πρόεδροι Δημοκρατιῶν, Γερουσιαστικῶν καὶ Βουλῶν Πρωθυπουργοὶ καὶ ὑπουργοί, Γερουσιασταὶ καὶ Βουλευταὶ, ἱερεῖς καὶ διάκονοι, μονασταὶ καὶ μυγᾶδες, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, δοῦλοι καὶ ἐλεύθεροι, ἅπαν γένος καὶ ἡλικία, νέοι καὶ γέροντες, ἀμαρτωλοὶ καὶ δίκαιοι, πλούσιοι καὶ πένητες, ὅλοι ὁμοῦ σικρηθῶμεν, ὅλοι ὁμοῦ περιπτυχθῶμεν ψυχικῶς ἀλλήλους, καὶ τὸν θεϊότατον ἡμῶν Παντεουργέτην τὸν ἐκ τῆς κατάρτας τοῦ νόμου ἡμᾶς ἐξαγοράσαντα καὶ δι' ἡμᾶς κατάρταν γενόμενον, ἵνα ἡμεῖς τῆς υἰοθεσίας ἀπολαύωμεν, ἔλθετε ὅλοι ὁμοῦ μὲ κεκαμμένον γόνυ καρδίας, νὰ ὑμνήσωμεν Αὐτὸν, νὰ εὐλογήσωμεν Αὐτὸν, νὰ προσκυνήσωμεν Αὐτὸν, νὰ εὐχαριστήσωμεν Αὐτόν, καὶ μετὰ τοῦ Λύχνου τοῦ Ἰοραὴλ τοῦ Μεγάλου Προφητάνακτος θεοσόφου Δαβὶδ ἀλλαλάξωμεν. «Αὕτη ἡ ἡμέρα ἦν ἐποίησεν ὁ Κύριος ἀγαλλιασώμεθα καὶ εὐφρανθῶμεν ἐν αὐτῇ» Ἐπειδὴ ὄντως ἡμέρα χαρᾶς πνευματικῆς καὶ ἀγαλλιᾶσεως, ἡμέρα φωτισμοῦ καὶ ἀγιασμοῦ καὶ ἀνακαινισμοῦ τῶν ἀνωλέθρων, ἀθανάτων καὶ ἀδιαφθόρων πνευματικῶν ψυχῶν ἡμῶν ἡμέρα εἰρήνης, συγγνώμης, καταλλαγῆς καὶ ἀναπαύσεως ἡμέρα ὄντως μεγάλη ποντία καὶ θαυμαστή, ἐπιφανὴς καὶ χαρμόσυνος! Αὕτη ἐστὶν ἑορτὴ ἑορτῶν καὶ πανηγυρῶν πανηγύρεων, ἡ Ἁγία, ἡ Κοσμοσωτήριος, ἡ Ζωηφόρος καὶ Λαμπροφόρος ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως! Ναί!

"Απαντες τὰς τειρας κροτήσατε τῷ Μεγάλῳ Εὐεργέτῃ καὶ Κυρίῳ καὶ Δεσπότῃ ἡμῶν ἀλλαλάξαντες ἐν φωνῇ ἀγαλλιᾶσεως. "Ὅτι Κύριος, Ὑψιστος φοβερὸς Παμβασιλεὺς, Μέγας ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν, Παντοδύναμος, Παγκρατὴς καὶ Παντοκράτωρ Κύριος, καὶ αἰνετὸς σφόδρα, καὶ τῆς μεγαλωσύνης Αὐτοῦ οὐκ ἔστι πέρας. "Ὡ βάθος ἄμετρον τῆς σοφίας τοῦ Θεοῦ! "Ὡ ὕψος ἀκατανόητον καὶ ἀνευχνίαστον τῆς τοῦ Θεοῦ παντοδυναμίας! Διὰ τοῦ θανάτου τοῦ ἀθανάτου ἀξιούμεθα ζωῆς αἰωνίου, διὰ τῆς θλίψεως, διὰ τῆς ὀδύνης,

διὰ τῆς ταπεινώσεως καὶ καταδίκης, χαρᾶς ἀρρήτου καὶ παναπέιρου ἡμεῖς πληρούμεθα διὰ τῶν σεπτοτάτων καὶ σωτηριωδῶν παθῶν τοῦ ἀπαθοῦς ἀλήκτου καὶ ἀφάτῃς τρυφῆς καὶ ἀνεκλαλήτου καὶ ἀπεριγράπτου ἡδονῆς ἐντυγχάνομεν. Σήμερον τὸ κράτος τοῦ τρισκαταράτου, δοκησιθεοῦ καὶ μισανθρωποτάτου ἀντιχρίστου, ἀοράτου (—καθὸ πνεῦμα—) Διαβόλου καταλύεται! Σήμερον ὁ θάνατος καταπατεῖται καὶ ἡ δύναμις αὐτοῦ τελείως κατασυντριβεται! Σήμερον τὸ μεσότοιχον τοῦ φραγμοῦ λύεται! Σήμερον τὰ εὐράνια καὶ τὰ ἐπίγεια διαφωτίζονται! Σήμερον τὸ χειρόγραφον τῶν ἀμπλακημάτων, πταισμάτων, παραπτωμάτων καὶ πλημμελημάτων ἡμῶν διαρρηγνυται! Σήμερον ὁ ψυχρὸς καὶ παγετώδης τάφος, ὁ περικλειὼν ἅτασιν τὴν κοσμικὴν εὐδαιμονίαν εὐκληρίαν καὶ εὐτυχίαν σικυλεύεται! Σήμερον ὁ σκοτεινὸς, ὁ ἐρεβώδης, ὁ ζοφώδης καὶ ἀμείλικτος παμφάγος καὶ πανόλεθρος Ἄδης αἰχμαλωτίζεται! Ἡμεῖς δὲ ἀναφωνοῦμεν. «Ποῦ εἶνε τὸ κέντρον σου, θάνατε; Ποῦ εἶνε Ἄδὴ τὸ νικῆς σου;» Ὁ Τάφος δὲν δύναται νὰ κρατήσῃ τὸν ἀχώρητον, ὡς λέγει ὁ θεὸς Ἄπ. Πέτρος, ὁ αὐτήκοος τῶν λόγων καὶ αὐτόπτης πάντων τῶν ἔργων τοῦ Κυρίου ἡμῶν. «Ὁν ὁ Θεὸς ἀνέστησε, λύσας τὰς ὀδύνας τοῦ θανάτου, (Ἄδου) καθότι οὐκ ἦν δυνατὸν κρατεῖσθαι Αὐτὸν». Ἀνέστη ἐκ τοῦ μνήματος ὡς προεῖπε πολλάκις εἰς τοὺς ἀγίους Αὐτοῦ μαθητὰς τὴν ἔνδοξον τιύτην Ἀνάστασιν τὴν κατὰ τοῦ θανάτου καὶ κατὰ τοῦ Ἄδου νίκην τοῦ Χριστοῦ, ἔφαλλον αὐτὴν οὕτω «Ποῦ σου θάνατε τὸ κέντρον; Ποῦ σου Ἄδὴ, τὸ νικῆς; (Προφ. Ὡση)».

Ὁ θεάνθρωπος Χριστὸς διὰ τῆς τρισενδόξου Αὐτοῦ Ἀναστάσεως πληρέστατα ἐβεβαίωσεν ἡμᾶς, ὅτι ἐνίκησε τὸν θάνατον ὅτι εἶνε ὁ ἀληθὴς Σωτὴρ τοῦ κόσμου, ὅτι εἶνε ὄντως ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, τοῦ Ζῶντος καὶ Πιπτοκράτορος, ὅτι εἶνε ὁ παρ' Ἐκείνου διὰ τὴν σωτηρίαν ἡμῶν ἀπεσταλμένος, καὶ ὅτι ἡ πρὸς Αὐτὸν ἐλπίς ἡμῶν δὲν εἶνε ματαία καὶ κενή, ἀλλὰ βεβαία, ἀδιάσειστος, ἀκλόνητος, ἀσφαλὴς καὶ ἀναμφίβολος. Οὕτω λέγει περὶ Αὐτοῦ ὁ ἔνθος Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν θεοκίνητος Παῦλος. «Ὅς, παρεδόθη διὰ τὰ παραπτώματα ἡμῶν, καὶ ἠγέρθη διὰ τὴν δικαιοσύνην ἡμῶν». Ὁ δὲ μεγαλοφρονότατος καὶ ἐρίγδουπος Προφήτης Ἠσαΐας ἀναφωνεῖ. «Αὐτὸς ἐτραυματίσθη, λόγῃ νυχθεις καὶ ἥλοις προσηλωθεις, διὰ τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν, καὶ ἐμαλακίσθη διὰ τὰς ἀνομίας ἡμῶν. Παιδεία εἰρήνης ἡμῶν ἐπ' αὐτὸν, τῷ μῶλωπι Αὐτοῦ ἡμεῖς ἰάθημεν».

Ὅθεν τί ἀνταποδώσωμεν ἡμεῖς τῷ Κυρίῳ, δι' ὧν ἀνταπέδωκεν ἡμῖν; Ποίαν ἀμοιβὴν διὰ χάριτας τοσαύτας, ποίαν εὐγνωμοσύνην δι' εὐεργεσίας τοιαύτας; Ἄς προσφέρωμεν καὶ ἡμεῖς ἀντί ποιητικῶν ὕμνων, καὶ πολυτίμων μύθων, ἀγαθῶν καὶ θεοφιλεῶν προΐεις, θεῖον θυμίαμα, ἄρωμα, ἀρωγὴν, λογικὴν καὶ ἀκινῆ πίστιν, ἀγάπην εἰλικρινῆ καὶ ἀληθινὴν, ἐλπίδα ἀνεπίκαμπτον, ἀδιάκριτον καὶ ἀδιάσειστον, ὑπομονὴν ἀνένδοτον, καρτερικὴν καὶ ἀσάλευτον, καρδίας συντριβὴν, κατανύξεως δάκρυα, σενειδήσεως κάθαρσιν, ταπεινοφροσύνην καὶ φόβον θεοῦ. Ἄς μισήσωμεν, μὲ τέλειον μῖσος, πᾶσαν κακίαν, ἀναλογιζόμενοι ὅτι ὁ βραχύτατος ἡμῶν βίος, δὲν ἐδόθη ἡμῖν ἵνα σπαταλήσωμεν

αὐτὸν εἰς ματαίας, ἀνοήτους; καὶ μωρὰς ἐπιδείξεις εἰς κοσμικὰς, ρεούσας, καὶ προσκαίρους ἀπολαύσεις, ἀλλ' εἰς θερησκευτικὴν μόρφωσιν, εἰς ἠθικὴν τελείωσιν, ἐν μιᾷ λέξει εἰς τελείαν ἀποπνευμάτωσιν. Ὁ κόσμος νὰ εἶνε δι' ἡμᾶς νεκρὸς, καὶ ἡμεῖς ἀπέναντι τοῦ κόσμου νεκροὶ, ὡς λέγει ἡ γλυυτάτη φωνὴ τοῦ ταυυπτέρυγος, ὑπερνεφέλου καὶ οὐρανογείτονος ἀετοῦ, Ἄπ. Παύλου—τὸ οὖς καὶ τὸ στόμα τοῦ Χριστοῦ κατὰ τοῦ Χρυσορρήμονα Ἰωάννην.—"Ἄς ἀγαπήσωμεν τὸν Ζωοδότην καὶ Ζωοπάροχον Χριστὸν παμφύχως καὶ ὀλοκαρδίως μέχρι θανάτου! Ὑπὲρ τῆς ἀγάπης; Ἐκείνου καὶ ἡμεῖς ἄς ἀποθάνωμεν, ὅστις ὑπὲρ ἡμῶν ἀπέθανεν, ὅστις ἔδωκε τὸν Ἐαυτὸν Του Λύτρον ἀντὶ πολλῶν." Ἄς φυλάξωμεν τὰ θεϊότατα προστάγματα Αὐτοῦ. Ἄς διατηρήσωμεν καθαρὸς ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ σαρκὸς καὶ πνεύματος ἑαυτοῦς, ἵνα ἀξιωθῶμεν νὰ μετᾶσχωμεν Αὐτοῦ ἐκτυπώτερον ἅπαντες εἰς τὴν ἄνω Ἱεροσολήμ, ὡς καὶ ἐνταῦθα ἐν τῇ πανιέρῳ καὶ πανσέπτῳ τῆς Ἁγίας, Ποιτίας καὶ Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας Τραπεζῇ μεταλαμβάνωμεν αὐτοῦ. Ναί!

Σέρβια

Δ=ωρ Ξεν. Παπαμιχαῆς (Ἱατρος)

Ἡ ΑΓΙΑ ΖΩΗ ΚΑΙ Ἡ ΜΕΘΟΔΟΣ ΤΟΥ ΖΗΝ ΑΥΤΗΝ

ὑπὸ

ΖΩΗ ΥΠΕΡΠΛΗΜΜΥΡΟΥΣΑ G. H. MACGREGOR

«Ὅστις πιστεύει εἰς ἐμέ ποταμοὶ ὕδατος ζῶντος θέλουσι ἄρρῦσαι ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ» (Ἰωάνν. ζ'. 38).

«Ἄλλὰ θέλετε λάβει δύναμιν ὅταν τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἐπέλθῃ ἐφ' ἡμᾶς» (Πράξ. α', 8).

Ἐν τῇ Εὐαγγελίῳ τοῦ Ἰωάννου ἀπαντῶσι τρεῖς ἀξιοσημεῖωτα χωρία, ὧν τὸ πρῶτον ὁμιλεῖ περὶ ζωῆς τινος λαμβανομένης· «Ἐάν τις δὲν γεννηθῇ ἐξ ὕδατος καὶ πνεύματος δὲν δύναται νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ» (Ἰωάνν. γ'. 5)· τὸ δεύτερον ἀναφέρει ζωὴν τινα πλήρη· «Ἄλλὰ τὸ ὕδωρ, τὸ ὅποσον θέλω ἔδῶσι εἰς αὐτόν, θέλει γεῖναι ἐν αὐτῷ πηγῇ ὕδατος ἀναβλύζοντος εἰς ζωὴν αἰώνιον» (δ', 14), τὸ δὲ τρίτον ἐκθέτει ζωὴν ὑπερεκχειλιζούσαν. «Ὅστις πιστεύει εἰς ἐμέ ποταμοὶ ὕδατος ζῶντος θέλουσι ῥεῦσαι ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ» (Ἰωάνν. ζ' 38). Ἐκ τούτων μαθητόμεν ὅτι ὁ Θεὸς οὐδέποτε δίδει ζωὴν, χωρὶς νὰ ποθῇ νὰ κατασταθῇ αὕτη ζωὴ πλήρης, καὶ οὐδέποτε χορηγεῖ ζωὴν πλήρη, χωρὶς νὰ σκοπεύῃ ὅπως αὕτη γείνη ζωὴ ὑπερεκχειλιζούσα. Ἀφοῦ δὲ ἐν τοῖς προηγουμένοις ἐδιδάχθημεν τίνι τρόπῳ ἡ ζωὴ μας καθίσταται πλήρης, ἐν τῷ τελευταίῳ τούτῳ κεφαλαίῳ προτιθέμεθα νὰ ἐκθέσωμεν τὸν τρόπον, καθ' ὃν ἡ πλήρης ζωὴ ἡμῶν δύναται νὰ γείνη ὑπερπλημμυρούσα εἰς εὐλογίας καὶ διὰ τοὺς ἄλλους.

Τὸ ὑπερεκχειλιζόν τῆς ζωῆς ἀποτελεῖ οὐσιώδη χαρακτῆρα τῆς ἀγίας ζωῆς διότι ἡ ἀγιότης ἐκ φύσεως εἶναι ἀφιλοκερδῆς καὶ ἀρέσκεται νὰ διδῇ, δι' ὅσον ὅταν γείνωμεν ὡς ὁ Χριστὸς ἄγιοι, θέλομεν αἰσθανθῆ ὅτι «μακάριον εἶναι διδόναι

μαλλον ἢ λαμβάνειν» (Πράξ. κ', 35). Ὁ πρᾶκτικωρρημένος πιστὸς χαίρει ἐπὶ τῇ σωτηρίᾳ καὶ καυχᾶται εἰς τε τὸν Σωτῆρα καὶ εἰς τὴν πλήρη σωτηρίαν του, οὐδέποτε ὁμως λησμονεῖ ὅτι ἐσώθη ἵνα ὑπηρετῇ καὶ διὰ τοῦτο ἡ ἐπιθυμία αὐτοῦ νὰ εὐλογηθῶσι καὶ ἄλλοι εἶναι ἀνάλογος πρὸς τὴν ὁποῖαν ὁ ἴδιος ἔλαβεν εὐλογίαν. ἐπίσης ὁ ζήλος τοῦ πρὸς τοὺς ἄλλους ἐξαγγέλλειν τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ ἔχει μέτρον τὴν ἐν τῇ καρδίᾳ του ἐπικεχυμένην ἀγάπην τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἀφιέρωσις ἀνθρώπου, μὴ ἀγωνιζομένου ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν ἄλλων, εἶναι νόθος καὶ ἡ χαρὰ καὶ ἡ εἰρήνη του, ἐὰν ἔχη τοιαῦτα, εἶναι πρόσκαιρα, ἐνθ' ἐν τῇ καρδίᾳ του ἀληθῶς ἀφιερωμένου διεγείρεται σφοδρὰ ἐπιθυμία περὶ τῆς σωτηρίας ψυχῶν. Ἴδιος Χριστοῦ τῷ ἔγεινε τόσον ἀγαπητὸς καὶ τὸν ἐπλήρωσε τόσης εὐδαιμονίας, ὥστε ὠθεῖτε ὑπὸ ἀκαθέκτου κόπου ἵνα καὶ οἱ ἄλλοι γίνωσιν μέτοχοι τῶν αὐτῶν εὐλογιῶν.

Ἄς σημειωθῇ ὁμως ἐνταῦθα ὅτι, ὅσον εὐγενὴς καὶ ἂν εἶναι ἡ ἐπιθυμία τοῦ καρδιῶν ψυχᾶς εἰς τὸν Χριστὸν, δὲν μὰς καθιστᾷ ψυχασώστιας, καὶ πρέπει νὰ γνωρίζωμεν ὅτι οὐδεὶς βεβαιὸς ἐνεργείας, πιστότητος, χριστιανικῆς πεύρας, προσωπικῆς ἀγισσύνης καὶ ζήλου ἐγγυᾶται τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σώζειν ψυχᾶς, ἀλλ' ὅτι πρὸς τοῦτο ἔχρησεν ἀνάγκην τῆς δωρεᾶς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, περιβάλλοντος ἡμᾶς μὲ δύναμιν καὶ καθιστῶντος καταλλήλους πρὸς τὸ ἔργον τῆς ἐπιστροφῆς ψυχῶν ἀμαρτωλῶν, δι' ἔπε. ἐλέχθη· «Οὐχὶ διὰ δυνάμεως, οὐδὲ ἰσχύος, ἀλλὰ διὰ τοῦ Πνεύματός μου, λέγει ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων» (Ζαχ. δ'. 6). Αἱ Γραφαὶ λίαν σαφῶς ἐκφράζονται περὶ τούτου, ὡς

1) Ἐπὶ τῇ περιστάσει αὐτοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν, ὅστις ἦτο ἄγιος, ἄδελος, ἀμίαντος καὶ πλήρης ἁγίου Πνεύματος ἐκ γεννήσεώς του καὶ δὲν ὑπῆρξεν οὐδ' ἓ μίᾳ στιγμῇ, καθ' ἣν ἡ ζωὴ του δὲν ἦτο εὐάρεστος εἰς τὸν Πατέρα του, καὶ ὁμως πρὶν ἢ ἐπιχειρήσῃ τὸ ἐπίσημον ἔργον του καὶ ἀρχίσῃ διακηρύττων τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, ἔπρεπε νὰ βαπτισθῇ διὰ Πνεύματος ἁγίου, διὰ τοῦτο βαπτισθεὶς ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ὅτε ἐξῆλθεν ἀπὸ τοῦ ὕδατος, εὐθὺς οἱ οὐρανοὶ ἠνεώχθησαν, καὶ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ ἐθεσάθη ἐρχόμενον ἐπ' αὐτὸν ἐν εἶδει περισσεύας καὶ τότε ἐν τῇ δυνάμει τοῦ Πνεύματος ἤρχισε τὸ ἔργον τῆς σωτηρίας.

2) Ἐπὶ τῇ περιστάσει τῶν Ἀποστόλων, οἵτινες ἦσαν ἀνθρώποι τοῦ Θεοῦ, ἔζησαν ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἐν συγκοινωνίᾳ μετὰ τοῦ Χριστοῦ, εἶδον αὐτὸν ἀποθανόντα, ἀλλὰ καὶ ἀναστάντα ἐκ τῶν νεκρῶν, καὶ ὁμως ὅλη ἡ γνώσις αὐτῶν περὶ τοῦ Ἰησοῦ, ἡ συναναστροφή των μετ' αὐτοῦ, ἡ πεύρα των, ὅσον θαυμαστή καὶ ἂν ὑπῆρξε, δὲν τοὺς κατέστησεν ἀρμεβίους πρὸς τὸ καρδαίνειν ψυχᾶς, δι' ἔπερ ἡμῶν οὐδισαν αὐτοὺς ὁ Κύριος ἀπὸ τοιοῦτον ἔργον καὶ πορήγησε λέγων· «Καθίστατε ἐν τῇ πόλει Ἰερουσαλὴμ, ἕως οὗ ἐνδυθῆτε δύναμιν ἐξ ὕψους» (Λουκ. κδ'. 49), καὶ ἔτι εἰδοποίησεν αὐτοὺς εἰπὼν· «Θέλτε λάβει δύναμιν, ὅταν ἐπέλθῃ ἐφ' ὑμᾶς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον» (Πράξ. α'. 8). Καὶ ταῦτα λέγων ὁ Κύριος ἐγίνωσκεν ὅτι προτιμότερον εἰς αὐτοὺς ἦτο νὰ μὴ ἀρχίσωσι ποσῶς τὸ ἔργον τοῦ κηρύττειν, παρὰ ἐπιχειρήσαντες δι' ἄλλης δυνάμεως πλὴν τῆς τοῦ ἁγίου Πνεύματος ν' ἀποτύχωσιν ἐντελῶς. Οὕτω δὲ οἱ Ἀπόστολοι περιέμενον τὴν ἐπαγγελίαν, τὸ δὲ ἀποτέλεσμα ἦτο οἷον περιγράφεται ἐν Πράξ. β', 1—5, ὅτι «Ἀπαντες ἐπλήσθησαν Πνεύματος

‘Αγίου, καὶ ἤρχισαν νὰ λαλῶσι ξένῃς γλώσσαις, καθὼς τὸ Πνεῦμα ἔδιδεν εἰς αὐτοὺς νὰ λαλῶσιν.· Ἐν τῇ δυνάμει τοῦ Πνεύματος τούτου κηρύξαντος τοῦ Πέτρου· αὐθημερὸν τρεῖς χιλιάδες ψυχαὶ ἐπιστράφησαν πρὸς τὸν Κύριον· αἱ περιστάσαι, αὐταὶ λίαν σαφῆς καθιστῶσιν ὅτι δύναιμι, δι’ ἧς δυνάμεθα νὰ φέρωμεν ψυχὰς εἰς τὸν Κύριον Ἰησοῦν, λαμβάνεται διὰ τῆς χάριτος τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Ἄρα ἐκεῖνος, ἐφ’ ὃν οὕτω θὰ ἐκχέεται τὸ Πνεῦμα, εἶναι ὁ ἔχων τὴν ὑπερεκχειλιζουσαν ζωὴν· ἐφ’ ὅντινα ἐκχέεται τὸ Πνεῦμα, ἐκεῖνος εἶναι ἐκ τῆς κοιλίας τοῦ ὁποίου ρέουσι ποταμοὶ ὕδατος ζῶντος· ἐν σχέσει πρὸς τὴν δωρεάν ταύτην τοῦ ἁγίου Πνεύματος καταρτίζοντος ἡμᾶς πρὸς ὑπηρεσίαν, σηματοῦμεν τὰ ἀκόλουθα.

1) Ἡ δωρεὰ αὕτη πρέπει νὰ διαστέλληται ἀπὸ τὸ ἐν τῇ ἀναγεννήσει ἔργον τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Τὸ ἐνισχύον πνεῦμα καὶ τὸ ἀναγεννῶν εἶναι τὸ αὐτὸ, ἀλλὰ τὸ ἔργον εἶναι διάφορον ἢ ἀναγέννησις ἀνήκει εἰς τὴν νηπιακὴν ἡλικίαν τῆς πνευματικῆς ζωῆς, ἐν ᾗ ἡ λήψις τοῦ Πνεύματος ἐν τῷ πληρώματι ἐκείῳ, ὅπερ μᾶς κάμνει καταλλήλους εἰς ὑπηρεσίαν, σημαίνει τὴν ἀριξίαν εἰς ἐντελῶς ὄριμον πνευματικὴν ἡλικίαν.

2) Πρέπει νὰ διακρίνηται ἀπὸ τὴν συνήθη παρουσίαν τοῦ Πνεύματος ἐν τῷ βίῳ τοῦ πιστοῦ. Πᾶς πιστὸς ἔχει τὸ ἅγιον Πνεῦμα λαβὼν αὐτὸ ἐν τῇ ἐπιστροφῇ του· διότι λέγεται ὅτι «Ἐὰν τις δὲν ἔχη τὸ Πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ, οὗτος δὲν εἶναι αὐτοῦ» (Ῥωμ. γ', 9). Ἡ τήρησις τῆς πνευματικῆς ζωῆς τῶν πιστῶν ἐν ἀκμῇ ὀφείλεται ὅλως εἰς τὸ ἐν αὐτοῖς Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ὅμως, καίτοι πάντες ἔχουσι τὸ Πνεῦμα, δὲν εἶναι ὅμως καὶ πάντες πεπληρωμένοι τοῦ Πνεύματος· δὲν εἶναι πάντες ἐνδεδυμένοι δύναμιν ἐξ ὕψους, διὰ τοῦτο πολλῶν Χριστιανῶν ἡ ζωὴ δὲν εἶναι πλήρης, πολὺ δὲ ὀλιγώτερον ὑπερεκχειλιζουσα· Ὅθεν οἱ τοιοῦτοι πρὶν ἢ γείνωσιν ἀρμόδιοι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Θεοῦ, πρέπει νὰ ἐπέλθῃ ἐπ' αὐτούς τὸ ἅγιον Πνεῦμα ὑπὸ ἔννοιαν, ἣν τέως δὲν ἤλθεν εἰς αὐτούς καὶ νὰ ἐπιτελέσῃ ἐν αὐτοῖς ἔργον, ὁποῖον δὲν εἰσγάσθη πρότερον.

3) Ἡ ἀπόκτησις τῆς δωρεᾶς ταύτης τοῦ Πνεύματος ἀποτελεῖ ἐν τῇ πείρᾳ τοῦ πιστοῦ ἰδιαίτερον σημεῖον, τὸ ὁποῖον πρὸς αὐτὸν ὡς ἄτομον ἔχει τὸν αὐτὸν λόγον, ὃν εἶχεν ἡ Πεντηκοστὴ πρὸς τοὺς Ἀποστόλους. Βεβαίως ὑπὸ μίαν ὄψιν δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ ἐπανάληψις τῆς Πεντηκοστῆς, καθὼς εἶναι ἀδύνατος ἡ ἐπανάληψις τοῦ ἐν Βηθλεὲμ γεγονότος, ἀλλ' ὑπὸ ἄλλην ὄψιν καθὼς ὑπάρχει ἡ ἱστορικὴ Βηθλεὲμ, ἐν ἣ ἐγεννήθη ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, οὕτω πῶς ὑπάρχει καὶ ἡ Βηθλεὲμ τοῦ ἀτόμου, ὅταν ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ γεννᾶται καὶ μορφοῦται ὁ Χριστός. Οὕτω δὲ πιστεῖω ὅτι καθὼς ὑπάρχει ἱστορικὴ Πεντηκοστὴ, καθ' ἣν τὸ ἅγιον Πνεῦμα ἐν τῷ πληρώματι τοῦ ἐξεχούθη ἐπὶ τὴν Ἐκκλησίαν, μηδέποτε δυναμένη νὰ ἐπαναληφθῇ, ἐπίσης ὑπάρχει καὶ Πεντηκοστὴ τοῦ ἀτόμου, δηλαδὴ ἐκάστου Χριστιανοῦ, καθ' ἣν ἐπέρχεται τὸ αὐτὸ Πνεῦμα διὰ πρώτην φοράν ἐν τῷ πληρώματι τοῦ καὶ τῇ δυνάμει του εἰς τὴν ζωὴν τοῦ Χριστιανοῦ. Ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ταύτην πρέ-

πει νά λάβωμεν τὸ ἅγιον Πνεῦμα, ἐὰν θέλωμεν νά ὦμεν κατάλληλοι ἐργάται τοῦ Θεοῦ· ἐνδείξεις δὲ τῆς πληρώσεως ταύτης ὑπὸ τοῦ Πνεύματος, ὡς ἐν παραδείγματι, εἶναι αἱ ἀκόλουθοι.

(Ἔπεται συνέχεια)

ΤΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΜΑΣ

ΦΩΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΚΙΑΝ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ

(Συλλέχεια ἐκ τοῦ πραγματοποιέου)

Ἡ ΓΡΑΦΗ ΠΡΟ ΑΙΩΝΩΝ ΔΙΔΑΣΚΟΥΣΑ ΤΗΝ ΕΠΙΣΤΗΜΗΝ

Μελιτώντες σήμερον τὰς προόδους τῆς ἐπιστήμης ἐπὶ τῶν φυσικῶν πεδίων γινόμεθα σοφοί, ἐνῶ πρό αἰώνων εἰ ἀμαθεῖς ἀλλὰ ἄπλοι μελετηταί τῶν Γραφῶν ἠδύναντο νά διδάξωσιν εἰς τοὺς σοφοὺς, ὅτι σήμερον θεωρεῖται ὡς ἐπιστημονικὴ ἀνακάλυψις.

Εἶναι γνωστὸν, ὅτι ἐντὸς τῆς γῆς ὑπάρχει πῦρ, μαζα ἐξ ἀναλελυμένων καὶ καϊόντων μετάλλων, πύρινα δὲ ἀέρια καὶ κοχλάζουσαι λάβαι.

Τοῦτο ἀναφέρεται ἐν τῇ Γραφῇ πρὶν ἢ εἰ πεπαιδευμένοι τὸ ἀνακαλύψωσιν. Τὸ ἔγραψεν ὁ Ἰώβ πρὸ 3000 ἐτῶν: «Υπὸ κάτωθεν τῆς γῆς ἀνασκάπτεται ὡς ὑπὸ πυρός» (κεφ. κη' 5)

Συχνάκις ἀναγινώσκωμεν ἐν τῇ Γραφῇ περὶ τῶν ὀρέων, ὅτι ἀδιαλύονται ὡς κηρός, πηδῶντα καὶ σκιρτῶντα ὡς πρόβρα καὶ ὑφούμενα ἐκ τῶν ἐγκάτων τῆς γῆς διὰ τῆς δυνάμεως ἐσωτερικοῦ πυρός. (Ψαλμ. 5' 5).

Ὁ προφήτης Ἡσαΐας πρὸ 2680 ἐτῶν ἔγραψεν (μ' 22) ὅτι ἡ γῆ εἶναι στρογγύλη. Καὶ ὁ Ἰώβ ὅτι «Αὐτὸς κρεμᾷ τὴν γῆν ἐπὶ τὸ μηδέν» (ιστ' 7).

Ἡ Γραφή μᾶς ἀπεκάλυψεν ὅτι ἡ γῆ ἐδημιουργήθη ἐκ τοῦ μηδένος, ἐνῶ ἡ ἐπιστήμη ἐπὶ πολὺν χρόνον ἀπεδοκίμαζε τὴν ἀλήθειαν ταύτην: ὅτι εἰ ποταμοὶ καταβαίνουνσι διὰ τῶν κοιλάδων εἰς τὴν θάλασσαν ἢ ὁποῖα οὐδέποτε πληροῦται καὶ ὅτι αὐτοὶ ἐπιστρέφουσιν πάλιν ὁπόθεν ἤλθον. "Οτι οἱ ἄνεμοι πνέουσιν περιοδικῶς καὶ ἐπανέρχονται περιοδικῶς. "Οτι οἱ ἀστέραι δὲν εἶναι θεοὶ ὡς ἐπίστευον οἱ σοφώτεροι καὶ εὐσεβέστεροι τῶν ἀρχαίων φιλοσόφων ἀλλὰ ὄντα ὕλικά ὑπὸ τοῦ Θεοῦ δημιουργηθέντα, μηδεμίαν ἐπιρροὴν ἔχοντα ἐπὶ τῆς τύχης τῶν ἀνθρώπων.

Ἐνῶ πρὸ τῆς ἐφευρέσεως τῶν τηλεσκοπίων, ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἠδύνατο ν' ἀριθμῆσῃ πλείονας τῶν 1000 ἀστέρων, ἐνῶ οἱ μάλλον πεπαιδευμένοι τῶν πρώτων αἰώνων ὑπέθετον τὸν ἀριθμὸν των εἰς 1022 ἢ 1026, ἡ Ἱερὰ Γραφή ἐκήρτισε φανερῶς, ὅτι ἦσαν ἀναρῆθητοι, παραβάλλουσα αὐτοὺς πρὸς τὴν ἄμμον τὴν παρὰ τὸ χεῖλος τῆς θαλάσσης καὶ μᾶς εἶπεν ὅτι ὁ Θεὸς ἐσπείρεν αὐτοὺς ὡς κόνιν εἰς τὸ ἄπειρον διάστημα καὶ πρὸς τοὺς τοὺς ὅτι καλεῖ πάντας αὐτοὺς κατ' ὄνομα.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΦΩΣ

Εἰς τὴν ἀφήγησιν τῆς δημιουργίας ἐν τῷ βιβλίῳ τῆς Γενέσεως βλέπομεν ὅτι ἡ δημιουργία τοῦ φωτός προηγήθη κατὰ τρεῖς ὁλοκλήρους περιόδους ἀπὸ τὴν δημιουργίαν τῶν φωστήρων. Πού ἦτο τότε ὁ ἥλιος κατὰ τὰς τρεῖς προηγουμένας ἡμέρας; Ὑπῆρχεν ὁ ἥλιος πρὶν ἢ ὁ Θεὸς δημιουργήσῃ τὸ φῶς κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν; Βαβαίως ὑπῆρχε διότι αὐτὸς ἀποτελεῖ μέρος τῶν οὐρανίων ἐκείνων σωμάτων, τὰ ὅποια ὁ Θεὸς ἐδημιούργησεν «ἐν ἀρχῇ». Ὁ ἥλιος περιστρέφετο τότε ἐν τῷ σκότει, διότι τὸ πᾶν ἦτο σκότος. Ἦτο ὡς μία ἀπειρος λυχνία ἀφώτιστος ἀκόμη, ἐφωτίσθη δὲ μόνον τὴν τετάρτην ἡμέραν, ὡς καὶ ἡ σελήνη ἐφωτίσθη ἀπ' αὐτὸν, ἐξ ἀντανакλάσεως, τότε λοιπὸν ἐγένοντο «φωστήρες».

Ἄλλ' ἐφόσον ὁ ἥλιος ἦτο σκοτεινὴ μόνον σφαῖρα, πόθεν ἦλθε κατὰ πρῶτον τὸ φῶς;

Ὁ Θεὸς ἠδύνατο νὰ δίδῃ φῶς ἄνευ τοῦ ἡλίου καὶ πρέπει νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι κατὰ τὰς τρεῖς πρώτας ἡμέρας προσέταξε νὰ ἔλθῃ τὸ φῶς ἐξ' ἄλλων πηγῶν.

Τὶ δύναται ν' ἀποδείξῃ σαφέστερον τὴν θεϊαν ἐμπνευσιν τῆς Γραφῆς; διότι τίς ἀπλοῦς ἱστορικὸς ἤθελε ποτὲ φαντασθῆναι νὰ μᾶς εἴπῃ, ὅτι τὸ φῶς ἐφάνη τρεῖς περιόδους πρὸ τοῦ ἡλίου;

Τίς ποτὲ θὰ ἠδύνατο νὰ μᾶς εἴπῃ, ὅτι τὰ δένδρα, τὰ φυτὰ, καὶ ἡ χλόη ἐφύτρωσαν, ἠῤῥῆσαν καὶ ἐκαρποφόρησαν ἐν τῷ κόσμῳ, πρὸ τοῦ λαμπροῦ ἡλίου; Ἡ Γραφή τὸ προεῖπεν καὶ ἡ Ἐπιστήμη τὸ ἐβεβαίωσεν.

Εἰς τὰς ἡμέραις μᾶς ὅλοι οἱ γεωλόγοι καὶ οἱ βοτανικοὶ, οἵτινες ἐξετάζουσιν ὅ,τι εὐρίσκεται εἰς τὰ ἀνθρακωρυχεῖα (τὰ ὅποια εἶναι λείψανα τῶν δασῶν τοῦ παλαιοῦ κόσμου) ἀνεκάλυψαν δάση μεγαλοπρεπῆ κεκαλυμμένα ὑπὸ γιγαντωδῶν δένδρων, φυτὰ, δένδρα καὶ σπόρους, τόσον γιγάντεια, ὥστε ὅλοι συμφωνοῦσιν, ὅτι αἱ πεδῆαι ἐκεῖναι, οἱ φοίνικες καὶ ἡ γιγάντειος πτέρις, εἶναι τοιαῦτα, ὥστε δὲν θὰ ἠδύνατο ν' ἀυξήσωσιν ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ ἡμετέρου ἡλίου καὶ εἰς αὐτὰ ἀκόμη τὰ θερμὰ κλίματα, ὅπου εὐρέθησαν. Αὐτὰ τὰ δένδρα τὰ λείψανα, τοῦ παναρχαίου κόσμου, μεταβληθέντα ἤδη εἰς ἀνθρακας, εὐρέθησαν εἰς ψυχρότατα κλίματα, οὐχὶ μόνον ἐν τῇ ψυχρᾷ Σκωτίᾳ καὶ πλησιέστατα εἰς τὸ Ἑδιμβούργον, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ Καναδᾷ καὶ εἰς τὰ παγωμένα παράλια τοῦ Βαφρινίου κόλπου καὶ ὑπὸ τὴν χιόνα τῆς νήσου Μελβίλ, τὸν ψυχρότερον τόπον τοῦ κόσμου.

Αὐτὰ τὰ μεγάλα δένδρα ἀπαιτοῦσι μέγαν βαθμὸν θερμότητος καὶ φωτός, μόνον εἰς τὴν διακεκαυμένην ζῶνην δυνάμενα νὰ ἀναπτυχθῶσιν.

Ὅλοι οἱ σοφοί, οἱ ὅποιοι ἐξήγησαν αὐτὰ τὰ λείψανα καὶ αὐτοὶ οἱ μὴ ἀρεσκόμενοι εἰς τὴν ἀρίαν Γραφήν συνεφώνησαν λέγοντες, ὅτι ὑπῆρξε βεβαίως καιρὸς καθ' ὃν πολὺ πρὶν αὐξήσωσιν αὐτὰ τὰ παλαιὰ δάση, ὑπῆρχε φῶς καὶ θερμότης ἐπὶ τῆς πρωτογόνου γῆς, τὰ ὅποια εἶναι διάφορα ἀπὸ τὸ φῶς καὶ τὴν θερμότητα τοῦ παρόντος ἡλίου.

Ἐκλίναν δηλαδὴ γόνυ σεβασμοῦ πρὸ τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, ὅστις μᾶς εἶπε

ταῦτα πρὶν τὰ μάθωσιν οἱ πεπαιδευμένοι.

Η ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΑ

Ἡ Γραφή κάμνει λόγον περὶ τῆς ἀτμοσφαιρας πρὸ 30 ἑκατονταετηρίδων, ἐνῶ μόλις μετὰ 28 αἰῶνας ὁ Γαλιλαῖος παρατήρησεν ὅτι κοινὴ τις ἀντλία δὲν ἠδύνατο νὰ ὑψώσῃ τὸ ὕδωρ φρέατος τινος ὑψηλότερα τῶν 32 ποδῶν καὶ ἐπιμελῶς ἔρευνήσας τὸ φαινόμενον ἐπὶ τέλους ἀνεκάλυψε τὴν ὑπερξίν ἀτμοσφαιρας. Καὶ ὁμῶς, ἀπὸ τῆς δευτέρας ἡμέρας τῆς δημιουργίας ὁ Μωϋσῆς μᾶς κάμνει λόγον περὶ τῆς δημιουργίας τῆς ἀτμοσφαιρας, «τοῦ στερεώματος».

«Καὶ εἶπεν ὁ Θεός, Γενηθήτω στερέωμα ἀνά μέσων τῶν ὑδάτων καὶ ἄς διαχωρῶξ, τὰ ὕδατα ἀπὸ ὑδάτων. Καὶ ἐποίησεν ὁ Θεός τὸ στερέωμα καὶ διεχώρισε τὰ ὕδατα τὰ ὑποκάτωθεν τοῦ στερεώματος, ἀπὸ τῶν ὑδάτων τῶν ἐπάνωθεν τοῦ στερεώματος».

(Ἡ λέξις στερέωμα παράγεται ἀπὸ Ἑβραϊκὸν τι ρῆμα, τὸ ὁποῖον σημαίνει ἐκτείνω. Κατὰ λέξιν δὲ σημαίνει, ὑπάρχει πρᾶγμα τι ἐξηπλωμένον μεταξύ τῶν ὑδάτων).

Τὰ ἐπάνωθεν ὕδατα, δηλ. τὸ ταμεῖον τῶν συνέφων, ἢ ἡ ἀποθήκη τῆς βροχῆς, ἐχωρίσθησαν ἀπὸ τῶν ὑδάτων τῶν υποκάτωθεν διὰ τῆς ἀτμοσφαιρας, ἐκτενομένης ὡς παραπετάσματος μεταξύ αὐτῶν κατὰ τὴν δευτέραν ἡμέραν καὶ οὕτω παρεσκευάσθη διὰ τὸν ἀνθρώπου σκηνή, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἠδύνατο νὰ διατρίβῃ, μεταξύ τῶν ὑδάτων. «Ὁ Κύριος ἐκτείνει τοὺς οὐρανοὺς ὡς παραπέτασμα καὶ ἐξαπλώνει αὐτοὺς ὡς σκηνὴν πρὸς κατοίκησιν» (Ἠσαίας μ'. 22).

Ἡ αὕτη μεγάλη ἀλήθεια περὶ τοῦ βάρους τοῦ ἀέρος τῆς ἀτμοσφαιρας ἀναφέρεται εἰς τὸ βιβλίον τοῦ Ἰωβ, «Ὁ Θεός ζυγίζει τὸ βάρος τῶν ἀνέμων καὶ σταθμίζει τὰ ὕδατα μὲ μέτρον ὅτε ἕκαμε νόμον διὰ τὴν βροχὴν, καὶ ὄδον διὰ τὴν ἀστραπὴν τῆς βροντῆς· τότε εἶδε καὶ ἐφανέρωσεν αὐτὴν ἠτοίμασεν αὐτὴν καὶ μάλιστα ἐξεχνίσεν αὐτὴν» (κεφ. κη' 25-28).

Οἱ σοφώτεροι τῶν ἀρχαίων χρόνων δὲν ἐγνώριζον διατὶ τὰ σύννεφα, οἱ ἀτμοὶ καὶ ὁ καπνὸς ὑψοῦνται εἰς τὸ στερέωμα. Ἐνόμιζον ὅτι ὑψοῦνται διὰ τινος μυστηριώδους ἰδιότητος τῶν ἐνῶ ἢ ἐπιστήμη τῶν μεταγενεστέρων αἰῶνων ἀνεκάλυψε τὸ μυστήριον διὰ τῶν νόμων τῆς βαρῆτος.

(Ἄκολουθεῖ)

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΒΗΜΑ

«ΗΘΙΚΟ—ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΕΠΙΚΑΙΡΟΝ»

«Ἀποδεικνύει τὸν ἀληθῶς ἐλευθέρου ἢ μετὰ παρησιας ὁμολογία τῆς Ἀληθείας».

«Οὐδὲν ἄν εἶη τοῖς ἐλευθέροις μῆζον ἀτύχημα τοῦ στέρεσθαι τῆς παρησιας» εἶπεν ὁ ἀριπρεπὴς καὶ κοσμόκλυτος Δημοσθένης. Οὐδὲν, λέγει, ἀτύχημα μεγαλύτερον εἰς τοὺς ἐλευθέρους τοῦ νὰ στερωῶνται τῆς παρησιας, ἢ ὁποία εἶναι

ἰδίωμα καὶ προσὸν τῆς ἐλευθερίας. Ὁ ἐλεύθερος ἐκφράζει ἐλευθέρως τὸ ὅποσον φρονεῖ καὶ αἰσθάνεται, καὶ μετὰ γενναϊότητος, καρτεροφυχίας, ἠθικοῦ σθένους καὶ παρρησίας ὑποστηρίζει καὶ ὑπερασπίζει τὸ ἑαυτοῦ φρόνημα. Ἄλλ' ὁ ἀληθὴς καὶ πραγματικὸς ἐλεύθερος μηδὲν φρονεῖ παρὰ τὴν Ἀλήθειαν, ἀλλὰ τὰ ἑαυτοῦ φρονήματα βασκνίζει εἰς ἀληθῆ, καὶ μετὰ τὴν βέβαιον βέβαιος ὅτι ἀληθῶς φρονεῖ, λαλεῖ καὶ πράττει, ὑποστηρίζει μετὰ παρρησίας καὶ θάρρους τῆς γνώμης του τοὺς λόγους του, τὰς πεποιθήσεις του, τὰς πράξεις του καὶ δὲν φοβεῖται τὸν φωτιστικὸν ἐλεγχόν, διότι πέποιθεν ὅτι διὰ τοῦ ἐλέγχου μᾶλλον ἀποδεικνύεται ἡ ἀπερίτμητος ἢ ἀπλή καὶ ἀπερικόσμητος Θεαυγῆς Ἀλήθεια, καὶ κατακτᾷ ἔδραμον ἐν τοῖς ἀνθρώποις. Ναί!

Ἀληθῶς ἐλεύθερος εἶνε ὁ Χριστιανὸς ὁ φροῶν καὶ πράττων κατὰ τὰ διδάγματα καὶ παραδείγματα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Ἰριστοῦ. Ὁ ἀληθὴς πραγματικὸς καὶ γνήσιος Χριστιανὸς λοιπὸν δὲν ὑποστέλλεται, μηδὲ ἐπαισχύνεται παρρησίαν νὰ ὁμολογήσῃ τὴν πίστιν αὐτοῦ, τὰ ἑαυτοῦ φρονήματα καὶ τὰς πεποιθήσεις του περὶ τοῦ Θεοῦ, περὶ τοῦ Χριστοῦ, περὶ τῆς ψυχῆς, περὶ τοῦ Εὐαγγελίου, περὶ τῶν Θεοκράτων Δογμάτων καὶ Ἱερῶν Κανόνων τῆς Ἁγίας Πεντίας καὶ ἀνωμήτου Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἔχει τὴν γενναϊότητα, τὴν τόλμην καὶ τὴν ἀνδρείαν νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν σώτειραν ἀληθειαν ἐγκαρτερῶν καὶ ὑπομένων τὰς μαρτυρικὰς κακώσεις, τὰς κακοδούλους καὶ σατανικὰς κακοήθεις συκοφαντίας τοὺς Ἐωσφοροπνεύστους λιβελλοὺς τὰς σατανικοδούλους ὕβρεις καὶ τοὺς διαβολοβλαστοὺς γήτους προσηλακισμοὺς καὶ διωγμοὺς, καί, ἔγω, ὑπομένων καὶ ἐνεργητικῶς καὶ παθητικῶς. Ἐνεργητικῶς μὲν ποιῶν ἔργα ἀγαθὰ εἰς πίστωσιν τῆς ἱερῆς, φωταυγῆς καὶ φωτουργου Ἀληθείας, παθητικῶς δὲ ὑπομένων τὰς κακώσεις καὶ διωγμοὺς τῶν ἐχθρῶν τῆς ὁλολαμποῦς καὶ οὐρνοπόρου Ἀληθείας.

Οὐδὲν λοιπὸν ἀτόχημα μεγαλύτερον εἰς τὸν Χριστιανὸν— καὶ δὴ καὶ Ἑλληνορθόδοξον Κληρικὸν καὶ Λαϊκόν!— τοῦ νὰ στερῆται παρρησίας καὶ ἠθικοῦ σθένους, τοῦ νὰ μὴ ὁμολογῇ τὴν ὀρθόδοξον πίστιν του καὶ τὸ φρόνημα, ὑποπελλόμενος, ἐπαισχυνόμενος, δειλιῶν. Ὁ τοιοῦτος ἐλέγχεται, φίλοι μου σπουδαῖοι ἀγαπῶσται, μὴ ἔχων πεποιθήσεις μὴ ἔχων φρόνημα, στερούμενος δ' ἐλευθερίας, μὴ ὢν ἀληθὴς Χριστιανὸς ἀλλὰ μόνον τύπος ἐξωτερικῶν. Ἡ μετὰ παρρησίας ὁμολογία τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς ἀληθείας τοῦ Θεοδορῆτου Σωσικόσμου Εὐαγγελίου ἔργον εἶνε ἐσωτερικῆς πεποιθήσεως τῆς καρδίας τοῦ χριστιανικοῦ βίου, βαθείας ἀγάπης πρὸς τὸν πανεφίλιτον Σωτήρα Θεάνθρωπον Χριστὸν, ἐκτίμησης βαθείας τῆς θεοφιλεστάτης Ἀληθείας, ἀφοσίωσης ταύτης καὶ εὐλαβείας μεγίστης. Διότι **«Ὁ ἀγαπῶν πατέρα, ἢ μητέρα, ἢ γυναῖκα, ἢ τέκνα ὑπὲρ Ἐμε, εἶπεν ὁ Χριστὸς, οὐκ ἔστι μου ἄξιος»**. Καὶ ὅστις δὲν ἀπκρηθῇ πάντα ἕνεκεν τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ δὲν εἶνε ἄξιος τοῦ Χριστοῦ. Ναί!

Ἡ φιλαλήθεια ἀναδεικνύει τὸν ἀληθῶς ἐλεύθερον, — καὶ φιλελεύθερον — τὸν πιστὸν αὐτῷ καὶ ἀφοσιωμένον, ἡ δὲ ἐλευθερία, — ἡ ἀληθὴς καὶ πραγματικὴ — συνοδεύεται μετὰ τῆς παρρησίας τοῦ ὁμολογεῖν τὴν ἀνθρωποσώτειραν καὶ λυσιπικρον Ἀλήθειαν καὶ ἕνεκεν ταύτης πάσχειν, καὶ ὑπομένειν ἀνδρείως καὶ ἐν τοῖς παθήμασιν ἐγκαρτερεῖν ἐνεργητικῶς καὶ παθητικῶς. Ναί!

Σέρβια 28—3—31

Δ)τωρ ΞΕΝ. Α. ΠΑΠ ΜΙΧΑΗΛ (Γατρός)

Η ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΗ ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ

Α. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ (Καθηγητού)

ΔΙΑΛΕΞΙΣ ΓΕΝΟΜΕΝΗ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ἡ γῆ ἢ ὁποία φαίνεται εἰς ἡμᾶς τόσον ἀπέραντος δὲν εἶνε παρὰ ἐν ἀσήμενον σημείον εἰς ὁλόκληρον τὸ σύμπαν, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖται ἀπὸ ἄπειρον πλῆθος ἀστέρων ἀσυγκρίτως μεγαλυτέρου μεγέθους ὡς πρὸς τὴν γῆν. Πλεῖστοι δὲ πλανῆται κινουῦνται περὶ τὸν ἥλιον καὶ διαγράφου ὠρισμένας τροχίας κατὰ τελείως ἀρμονικὴν τάξιν. Ὅποια ἐκστασις καταλαμβάνει τὸν ἄνθρωπον ἐκείνον ὁ ὁποῖος ἀτενίζει μετὰ περιεργείας τὴν ἄπειρον ἔκτασιν τοῦ συνόλου τοῦ συμπαντος, χωρὶς νὰ δύναται νὰ συλλάβῃ ἐν τῇ φαντασίᾳ του τοῦ εὐρίσκονται τὰ πέρατα τῶν πολυαριθμῶν τούτων κόσμων καὶ πόθεν ἡ ἀρχὴ αὐτῶν. Ὁ ἀνθρώπινος νῦς οὐδέποτε ἐπύσσε νὰ σκέπτεται καὶ νὰ ἐρευνᾷ διὰ νὰ ἀνακλύψῃ τὴν αἰτίαν καὶ τὸ σκεῖνον τῆς δημιουργίης τοῦ συμπαντος. Πλεῖστοι ἐπιστήμονες ἠρευνήσαν τὸ πρόβλημα τοῦτο καὶ ἔδωσαν ἀπαντήσεις καὶ διετύπωσαν θεωρίας χωρὶς νὰμπορέσουν ποτὲ νὰ ἱκανοποιήσουν τελείως τὴν ἀνθρωπίνην σκέψιν διατυπώνοντες μίαν πλήρη ἀλήθειαν. Δυστυχῆς καὶ ταλαιπώροι ὑπῆρξαν οἱ ἄνθρωποι οὗτοι ματαίως ἐρευνῶντες καὶ πλουτίζοντες τὴν διανοίαν των μὲ ἀνθρωπίνους ἰδέας διότι δὲν ἠδυνήθησαν ποτὲ νὰ ἱκανοποιήσουν τὴν σκέψιν των μὴ θέλοντες νὰ υποβιβάζουν τὴν σοφίαν των καὶ νὰ συλλάβουν τὴν ἔννοιαν τῆς Δημιουργικῆς Δυνάμεως ἢ ὁποῖα ἀποτελεῖ καὶ διέπει τὸ Σύμπαν. Μακάριος λοιπὸν οἱ πτωχοὶ τοῦ πνεύματι ὅπως ἔδίδαξεν ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς, διότι αὐτοὶ ἀγαγωνίζουσι εὐκόλως τὴν ἐπίδρασιν τῆς δυνάμεως τοῦ Δημιουργοῦ ἀφοῦ πιστεύουν εἰς αὐτὴν καὶ δὲν ἐρευνῶν, διότι ἔχουσι διανοίξει τὰς καρδίας αὐτῶν καὶ ἀνέτενον τὸν νοῦν των πρὸς τὴν Ἀνωτάτην Δύναμιν μετὰ τῆς ὁποίας ἐπιχεινοῦσιν διὰ τοῦ πνεύματός των καὶ αἰσθάνονται τὴν ἐπίδρασιν αὐτῆς. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἀποκτήσῃ μίαν τοιαύτην πίστιν ἱκανοποιεῖ τελείως τὸ πνεῦμα του καὶ διατηρεῖται διαρκῶς ἐν καταστάσει χαρᾶς καὶ εὐτυχίας. Ποία ὅμως διδασκαλία εἶναι δυνατόν νὰ δώσῃ εἰς τὸν ἄνθρωπον τοιαύτην εὐτυχίαν; Ἐκ φύσεως ὁ ἄνθρωπος αἰσθάνεται ἐπιτακτικὴν ἀνάγκην νὰ μορφώσῃ μίαν πεποιθήσιν εἰς τὸ ζήτημα τῆς ὑπάρξεώς του καὶ νὰ ἀποκτήσῃ μίαν πίστιν πρὸς τὴν Δημιουργικὴν Δύναμιν ἢ ὁποία τὸν διευθύνει καὶ νὰ ἱκανοποιήσῃ κάθε ἀγωνιώδη ἀπορίαν του περὶ τῆς μελλούσης καταστάσεώς του. Βλέπομεν λοιπὸν ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων τοὺς φιλοσόφους νὰ ἀσχολοῦνται μὲ τὸ ζήτημα τῆς δημιουργίης τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ ἐπὶ τῆ, γῆς ζωϊκοῦ καὶ φυτικοῦ κόσμου. Εἰς ἐκ τῶν μεγαλυτέρων φιλοσόφων τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς ἐποχῆς ὁ Ἐπίκουρος διετύπωσε τὸ γνωστὸν ὡς «Φυσικὸν σύστημα τοῦ Ἐπικούρου» διὰ τοῦ ὁποίου ἐξηγήσας τότε τὴν δημιουργίαν καὶ διαμόρφωσιν τῆς γῆς ὡς ἔφη: «Γὰ ἄτομα τῆς ὕλης διατρέγοντα τεχνῶς καὶ τυχεῶς τὸ ἄπειρον, συνηνηθήσαν, συνανεμίγησαν, συνηνώθησαν, συνεδιάσθησαν. Ἐκ τούτου προήλθον μαζαὶ ἄμορφοι καὶ ἀνόργανοι ἀκόμη, ἀλλ' ὅμως διακρινόμενοι ἤδη κατὰ τὴν σύνθεσιν. Προϊόντος τοῦ χρόνου οἱ ἔργκοι αὐτοὶ, διάφοροι κατὰ τὸ ἔθνος, ὑπέβησαν φερόμενοι πρὸς διευθύνσεις διαφόρους μὲ ταχύτερας διαφόρους, οἱ μὲν κατέπιπτον ἕλιγον κατ' ἕλιγον οἱ δὲ τούναντιον ἀνυψούντο. Ἀφοῦ ἄπαξ τὸ ὕδωρ ἔλαθεν ὑπάρξιν, κατεχύθη, λόγω τῆς ρευστότητός του, πρὸς τοὺς χαμηλοτέ-

ρους χώρους, εις τὰς κοιλότητας τὰς πλέον καταλλήλους διὰ τὰ τὸ περιλάβουν. Οἱ λίθοι, τὰ μέταλλα καὶ ἐν γένει τὰ ὄρυκτὰ παρήχθησαν εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς γῆνης σφαίρας κατὰ τὰ διάφορα εἶδη τῶν ἀτόμων ἢ τῶν σπερμάτων τὰ ὁποῖα ἐμπεριέκλειεν εἰς τοὺς κόλπους τῆς, ὅταν ἐγένετο γῆ, διὰ τοῦ διαχωρισμοῦ τῆς ἀτμοσφαιρας καὶ τοῦ οὐρανοῦ. Ἐκ τούτου αὐτοὶ οἱ λόφοι, αὐτὰ τὰ ὄρη, αὐταὶ αἱ ἀνωμαλῖαι αἱ πολιάρθμοι, αἱ ποικίλουσαι τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς καὶ σχηματίζουσαι τὰς ἀποτόμους κορυφάς, τὰς βαθεῖας κοιλάδας καὶ τὰ ἀγανῆ ὄροπέδια κατακεκαλυμμένα ὑπὸ θένδρων, χλόης καὶ φυτῶν παντὸς εἶδους. Ἀπομένει ἤδη ἡ ἐξήγησις τῆς γενέσεως τῶν ζώων. Εἶναι πιστευτὸν ὅτι ἡ γῆ, περιέχουσα ἔτι πρὸς φάτα σπέρματα, ἐπιτίθεια πρὸς γέννησιν, παρήγαγεν ἔξω τοῦ κόλπου αὐτῆς φυσαλλίδας, αἱ ὁποῖαι ὠριμάσασαι, διερράγησαν, ὅπως ἦτο ἀνάγκη καὶ ἔφεραν εἰς φῶς νεαρὰ ζῶα. Ἡ γῆ τότε ἐξωγκώθη ὑπὸ χυμῶν παρεμφερῶν πρὸς γόλα καὶ τὰ νεογέννητα ἐζησαν χάρις εἰς τὴν τροφήν αὐτῆν. Οἱ ἄνθρωποι ἐγεννήθησαν καθ' ὅμοιον τρόπον. Μικρα κύστεις, προσκεκολλημέναι εἰς τὴν γῆν διὰ ριζῶν προσβαλλόμεναι δὲ ὑπὸ τῶν θερμῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου ἐξέβαλον τρυφερὰ παιδάκια καὶ διετήρησαν τὴν ἀρτιγέννητον ὑπερξίν των μὲ τὸ γαλακτώδες ὑγρὸν τὸ ὁποῖον ἡ φύσις εἶχε παρασκευάσει ἐντὸς αὐτῶν.

Οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι ἀποτελοῦν τοὺς γενάρχας τοῦ ἀνθρωπίνου εἴδους, τὸ ὁποῖον ἔκτοτε ἐπληθύνθη διὰ τῶν συνήθων σήμερον τρόπων». Εἶναι ἐπίσης γνωστὰ τὰ λεγόμενα συμποσιακὰ προβλήματα τοῦ Πλουτάρχου, εἰς τὰ ὁποῖα ἀνεπιτύσσονται διάφοροι ἀπὸ κινήσεις τοῦ ὑπὸ Πυθαγόρα καθέντος ἐρωτήματος περὶ τοῦ ὁποῖου ἐδημιουργήθη πρῶτον ἡ ὄρνις ἢ τὸ ὄν. Ἐρ' ὅσον ὅμως ἡ ἐπιστήμη ἀνεπιτύσαστο ἐπὶ τούτου καὶ οἱ ἄνθρωποι οἱ πλουτιζόμενοι μὲ τὰς ἀνθρωπίνους γνώσεις καθίσταντο δυστυχέστεροι θρασυζόμενοι εἰς τὴν ἔρευναν καὶ τὴν σκέψιν διὰ τὰ λύσουν τὸ μέγα πρόβλημα τῆς ὑπάρξεώς των, ἔφθασαν δὲ εἰς τὸν αἰῶνά μας ἀρκετοὶ ἐπιστήμονες εἰς τὸ νὰ παραδεχθῶν τὴν γνωστὴν θεωρίαν τοῦ ὕλισμου κατὰ τὴν ὁποῖαν ἀπεκλείετο ἡ ὑπαρξίς ἀνωτάτης δημιουργικῆς δυνάμεως, πᾶσα δὲ ἐν τῷ ὕλικῷ κόσμῳ ἐκδηλουμένη δύναμις ἐθεωρεῖτο ὡς ἰδιότης τῆς ὕλης καὶ συνέπεια χημικῶν ἐπιδράσεων διαφόρων οὐσιῶν. Μόλις δὲ προ δεκαετίας ἡ ἀνακάλυψις τοῦ ραδίου ἀνέτρεψε τὰς ὕλιστικὰς αὐτὰς ιδέας διότι ἀπεδείχθη ὅτι τούναντίον ἡ ὕλη εἶναι μία ἰδιότης τῆς δυνάμεως ἡ ὁποία ἀποτελεῖ καὶ διεπεί τὸ σύμπαν, ἐφανίσθη δὲ καὶ ὁ μέγας μαθηματικὸς Ἀϊστάιν ὁ ὁποῖος διετύπωσε τὴν ἀρχὴν τῆς παγκοσμίου ἐνεργείας καὶ τῶν ἠλεκτρονίων διὰ τῶν ὁποῖων ἀπεδείχθη κατὰ τρόπον ἀναμφισβήτητον πλέον ἔτι ἡ ὕλική μορφή τοῦ συμπαντος εἶναι συνέπεια μιᾶς παγκοσμίου ἐνεργείας ἡ ὁποία ὑφίσταται ἀναλόωτος καὶ ὅτι εἰς πᾶν σύγκλον ὕλικῶν ἀτόμων ἀντιστοιχεῖ καὶ ἓνα σύνολον ἠλεκτρονίων τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν ἀόρατον πνευματικὴν δυνάμιν ἡ ὁποία διεπεί τὴν ὕλην, συνεπῶς καὶ ἡ ὕλικὴ ἐμφάνισις τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἀποτελεῖ τὸ σύνολον τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως διότι ὁ ὕλικὸς ἀνθρώπος συνοδεύεται ἀπὸ τὴν ἀντιστοιχόν του πνευματικὴν δυνάμιν, τὸν πνευματικὸν ἀνθρώπον, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ ἓνα μέρος τῆς παγκοσμίου Δημιουργικῆς Δυνάμεως. Ἄντεστράφη λοιπὸν ἡ ἀπογοητευτικὴ ἐκεῖνη ὕλιστικὴ θεωρία καὶ ἡ ἐπιστήμη σήμερον ἀντ' τοῦ πάλαι ποτὲ ὑπ' αὐτῆς λεχθέντος εἰς τὸν ἀνθρώπον αὐτὸς εἰ καὶ εἰς χροὺν ἀπελεύσει» λέγει εἰς αὐτὸν «**δύναμις εἶ καὶ εἰς δύναμιν ἀπελεύσει.**

Ἐπλάσθη λοιπὸν ὁ ἀνθρώπος τῆ ἐνεργείας τῆς Δημιουργικῆς Δυνάμεως καὶ ἔλαβε μέ-

ρος αὐτῆς δηλαδὴ ἐπλάσθη κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν τοῦ Δημιουργοῦ ὅπως καὶ ἐν τῇ Ἀγίᾳ Γραφῇ ἀναφέρεται (Γένεσις κεφ. α' § 26—27), εὐχὴ θεβαίως ὁ ὕλικὸς ἐμφανιζόμενος ἄνθρωπος καὶ τοιαύτην ἀδυναμίαν δεικνύων ἀπέναντι τοῦ Παντοδυνάμου Δημιουργοῦ, ἀλλ' ὁ πνευματικὸς ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος γίνεται αἰσθητὸς εἰς τὸν ὕλικόν ἄνθρωπον ὅταν ἐπέλθῃ ἐπικοινωνία μετὰ τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία ἐπιφέρει τὴν ἐξῆψωσιν τοῦ πνευματικοῦ ἀνθρώπου καὶ διὰ ταύτης τὴν γαλήνην καὶ εὐτυχίαν τοῦ ὕλικου τοιοῦτου. Κάθε δυστυχία λοιπὸν καὶ κάθε ἐλλείψις τοῦ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἀνθρώπου ὀφείλεται εἰς τὴν ἐλλείψιν ἐπικοινωνίας αὐτοῦ μετὰ τῆς προστάτιδος Δυναμείας του, ἡ ὁποία τὸ πᾶν δύναται νὰ πράξῃ διὰ τὸν ἄνθρωπον τὸ δημιουργημά της, γεγονός τὸ ὁποῖον διεβεβαίωσεν αὐτὸς εὖτος ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἰπὼν ἅσα ἂν αἰτήσητε παρὰ τοῦ Πατρὸς ἐν τῷ ὀνόματι μου, θέλει σᾶς δώσει» (Ἰωάνν. ις' § 23). Ἴδου διὰ τὸν ἄνθρωπον μία ὁδὸς ὑπερέχουσα τὴν ὁποίαν ἐκήρυξαν καὶ οἱ Ἀπόστολοι καὶ Μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ ὁποία ἄγει τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν ὁλοκληρωτικὴν του εὐτυχίαν καὶ τὴν ὁποίαν ὁ κόσμος ἀγνοεῖ καὶ δὲν βλέπει ἂν εἶναι εἰς τὴν διάθεσίν του, διότι ἐσκοτίσθη ἡ διάνοιά του περιορισθεῖσα εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ ὕλικου κόσμου. Ὁ ἄνθρωπος τῆς ἐποχῆς αὐτῆς δὲν ἀποβλέπει πρὸς τὸν Θεὸν του ὡς τὴν δημιουργικὴν καὶ προστάτιδα δύναμιν του ὡς ἀπέβλεπον οἱ ἄλλοτε Χριστιανοὶ τῆς εὐτυχουῆς ἐκείνης ἐποχῆς τῶν Ἀποστολικῶν χρόνων, ἀλλὰ νομίζει ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι κάποια δοξασία καὶ δημιουργημα τῆς φαντασίας ἰσχυρῶν τινῶν ἀνθρώπων οἱ ὁποῖοι ἠθέλησαν διὰ [τοῦ μύθου τούτου] νὰ δημιουργήσουν εἰς τὸν ἄνθρωπον τὸν φόβον πρὸς τὸ κακὸν καὶ νὰ περιορίσουν αὐτὸν ἀπὸ κάθε παρεκτροπῆν. Ὅποια ὅμως πλάνη! Ἀρκεῖ νὰ ρίψῃ τις προσεκτικὸν βλέμμα ἐπὶ τῶν χρονικῶν τῶν θαυμασιῶν ἐκείνων χρόνων τῆς ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας διὰ νὰ ἴδῃ τί ἀκριβῶς συνέβαινε τότε καὶ πῶς ἐξεδηλοῦτο ἡ δημιουργικὴ Δύναμις εἰς κάθε πιστὸν Χριστιανόν ὅποτε καὶ ὅα τοῦ γεννηθῆ ἡ ἀπορία διατὶ σήμερον δὲν ἐκδηλοῦται τοιαύτη δύναμις καὶ δὲν γίνονται τὰ τόσα θαύματα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης τὰ ὁποῖα μόνον ὡς μῦθοι δύνανται νὰ εἰσχωρήσουν εἰς τὴν διάνοιαν τοῦ σημερινοῦ ὕλικου ἀνθρώπου. Ὅστε λοιπὸν σήμερον δὲν ὑπάρχει τοιαύτη δύναμις. Ἡ μήπως ὑπάρχει καὶ ἡμεῖς ἐτυφλώθημεν μέχρι τοιοῦτου σημείου ὥστε νὰ μὴ βλέπωμεν αὐτήν; Ἐὰν δὲ πράγματι ὑπάρχει ἡ Δύναμις αὕτη ποῦ εἶναι τὰ ἐμπόδια, τὰ ὁποῖα δὲν ἀφίνουν αὐτὴν νὰ ἐκδηλοῦται; Τὸ ὅτι ὑπάρχει εἰς τοὺς Αἰῶνας αὐτὸ μᾶς τὸ ἐβεβαίωσεν αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς, φεύγων ἀπὸ τὸν κόσμον τοῦτον. Ἀναγινώσκομεν δὲ εἰς τὰς Γραφὰς τοὺς ἐξῆς λόγους αὐτοῦ «Καὶ ἐγὼ θέλω παρακαλέσει τὸν πατέρα καὶ θέλει σᾶς δώσει ἄλλον Παράκλητον, διὰ νὰ μένη εἰς τὸν αἰῶνα, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, τὸ ὁποῖον ὁ κόσμος δὲν δύναται νὰ λάβῃ, διότι δὲν βλέπει αὐτὸ οὐδὲ γνωρίζει αὐτὸ, σεις ὅμως γνωρίζετε αὐτὸ, διότι μένει μεθ' ὑμῶν καὶ ἐν ὑμῖν θέλει εἶσθαι». Τοὺς λόγους τούτους ἀπήθυσεν πρὸς τοὺς μαθητὰς Αὐτοῦ ὡς ἀναφέρεται εἰς τὸν κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγέλιον (κεφ. 14 § 16) Ἐπίσης εἰς τὸ κατὰ Μάρκον Εὐαγγέλιον (κεφ. 16 § 15—10) ἀναφέρονται οἱ ἐξῆς λόγοι Αὐτοῦ. «Ἐπάγετε εἰς ὅλον τὸν κόσμον καὶ κηρύξατε τὸ εὐαγγέλιον εἰς ὅλην τὴν κτίσιν. Ὅστις πιστεύσῃ καὶ βαπτισθῆ θέλει σωθῆ, ὅστις δὲ μὴ ἀπιστήσῃ θέλει κατακριθῆ. Σημεῖα δὲ εἰς τοὺς πιστεύσαντας θέλουσι περακολουθεῖ ταῦτα:

Ἐν τῇ ὀνόματί μου θέλουσιν ἐκβάλλει δαιμόνια, θέλουσι λαλεῖ νέας γλώσσας· ὄφεις θέλουσι πιάνει καὶ ἐὰν θανάσιμόν τι πίωσι δὲν θέλει βλάψει αὐτούς· ἐπὶ ἄρρώστους θέλουσιν ἐπιθέτει τὰς χεῖρας καὶ θέλουσιν ἰατρεύεσθαι. Ἴδου λοιπὸν τὰ σημεῖα τῆς ἐκδηλώσεως τῆς Δημιουργικῆς Δυναμείας, τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ, τὰ ὁποῖα καθώρισεν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Ἀλλὰ διατὶ τοιαῦτα σημεῖα δὲν βλέπομεν ἡμεῖς σήμερον; Ἡ ἀπάντησις εἰς αὐτὸ εἶνε φυσική. Ἀφοῦ τὰ σημεῖα αὐτὰ εἶναι σημεῖα πίστεως πρὸς τὸν Ἰησοῦν, τὸν Κύριον καὶ Θεὸν ἡμῶν, σημαίνει ὅτι ἐφόσον δὲν παρουσιάζονται τοιαῦτα σημεῖα, δὲν ὑπάρχει τοιαύτη πίστις. Μὲ αὐτὸ ὁμῶς δὲν ἔπεται ὅτι ἔπαυσε νὰ ὑφίσταται ὁ πυρὴν τῆς Χριστιανικῆς πίστεως, ὁ ὁποῖος ἐγκλείει ἐν ἑαυτῷ τὴν ἄπειρον Δημιουργικὴν Δύναμιν ἢ ὁποῖα φυσικὸν εἶναι ἡμέραν τινὰ νὰ ἐκδηλωθῇ πάλιν διὰ τῆς πίστεως εὐσεβῶν τέκνων τοῦ Δημιουργοῦ. Δὲν πρέκει λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος νὰ παραπονηθῆται καὶ νὰ μέμφεται τὸν Θεὸν διότι δὲν τοῦ ἀπεκάλυψε τὰ πάντα ὅταν τὸν ἔπλασε καὶ ἀναγκάζεται οὕτω νὰ ἐρευνᾷ καὶ νὰ συζητῇ, διότι πῶς ἦτο δυνατόν ὁ Δημιουργός, ὁ Ὅποῖος ἔπλασε τὸν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν Αὐτοῦ νὰ ἀφήσῃ αὐτὸν ὄφρανον καὶ ἐγκαταλελειμμένον ἐπὶ τῆς γῆς; Δι' αὐτὸ ἡ Θεία Δύναμις ἕναρ κωθεῖσα καὶ λαβοῦσα μορφήν ἀνθρώπου περιεπάτησεν ἐπὶ τῆς γῆς καὶ διεφώτισε τὸν κόσμον εἰς ὅλα αὐτοῦ τὰ ζητήματα, ὅπως δὲ ἡ διδασκαλία τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ ὅλων τῶν ἐγγενῶν ὑπάρξεων καὶ τῶν ἰδεολόγων ὅλων τῶν ἐποχῶν καὶ ὅλων τῶν αἰώνων ὡς ὑπερτέρα καὶ τελειότερα πάσης ἀνθρωπίνης διδασκαλίας, πρέπει δὲ νὰ εἶναι τις τυφλὸς ἢ νὰ ἔχη συμφέρον νὰ ἀπατᾷ ἑαυτὸν καὶ τοὺς ἄλλους, (καὶ δυστυχῶς ὑπάρχουν πολλοὶ οἱ ἔχοντες τοιοῦτον συμφέρον), ὥστε νὰ μὴν ἀναγνωρίζῃ, ὅτι ἡ πρὸς τὸν Χριστὸν Λατρεία καὶ πίστις εἶνε ἀνώτερος τύπος Λατρείας πρὸς τὸν ὁποῖον θὰ ἀχθῇ ἡμέραν τινὰ μοιραίως ἢ ἀνθρωπότης, διότι εἶναι Λατρεία καὶ πίστις πρὸς ἀληθινὸν Θεὸν καὶ ἀνάγει ἡμᾶς διὰ τῆς γνώσεως τοῦ ἔργου τῆς Δημιουργίας πρὸς τὴν ἀληθινὴν ζωὴν καὶ τὴν αἰωνιότητα.

Αὐτὸ ποῦ παρατηρεῖται ὁμῶς, δυστυχῶς κατὰ πολὺ σήμερον, εἰς τὴν ἀνθρωπότητα εἶναι ἡ δεισιδαιμονία, ἢ ὁποῖα καταστρέφει τὴν θρησκευτικὴν πίστιν καὶ ἀφανίζει αὐτήν. Ὅλαι δὲ αἱ δυστυχίαι τοῦ ἀνθρώπου ὀφείλονται εἰς τὸ ὅτι ἐγκατέλειψε καὶ κατεφρόνησε τὴν πίστιν τοῦ πρὸς τὸν Δημιουργὸν τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ καρδία τοῦ ἐσκληρόνηθη, ἢ δὲ σκέψις τοῦ περιωρισθεῖσα εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ ὕλικου κόσμου ἀδυνατεῖ νὰ ἐπικοινωνήσῃ μετὰ τὴν Θεῖαν Δημιουργικὴν Δύναμιν διὰ νὰ ἀντλήσῃ τὸν ἄπειρον πλοῦτον τῶν μέσων τῆς εὐτυχοῦς ζωῆς, τὰ ὁποῖα τοῦ παρέχει ἢ ἐπικοινωνία αὐτῆ μετὰ τὸν Θεὸν τοῦ. Εὐτυχῶς ὁμῶς ποῦ ὑπάρχει μία μερὶς ἀνθρώπων εἰς τοὺς ὁποίους ἔχει ἐδραιωθῆ μία τοιαύτη πίστις ὥστε νὰ εἶναι καταφανῆ εἰς αὐτούς τὰ σημεῖα τῆς ἐκδηλώσεως τῆς Θεῖας Δυναμείας καὶ οὕτω χρησιμεύουν οὗτοι ὡς ὑπόδειγμα τελείων ἀνθρώπων καὶ ὡς λαμπάδες φωτισταὶ καθοδηγοῦν πλῆθος κόσμου, τὸ ὁποῖον παρέμενεν ἄλλοτε εἰς τὸ σκότος τῆς ἀγνοίας. Ἐπὶ πλέον δὲ σήμερον παρουσιάζεται μία μεγάλη μερὶς ὑγιῶν ἐπιστημόνων, οἱ ὁποῖοι ἀφοῦ ἐπὶ πολὺ κατέγιναν εἰς τὴν ἔρευναν, ἀνεγνώρισαν ὅτι ἡ ὕλη δὲν κυβερνᾷ τὸ Σύμπαν, ἀλλ' ὅτι ὑπάρχει μία Δημιουργικὴ Δύναμις, ἕνας ὀργανικὸς νοῦς ὁ Ὅποῖος μετὰ πλήρη σχεδίων διέπει τὸ Σύμπαν, μόλις δὲ ἔστρεψα τὴν σκέψιν των πρὸς τὴν Δημιουργικὴν ταύτην Δύναμιν ἐπήλθε τελεία ἐπικοινωνία μετὰ

Αὐτὴν καὶ ἀντελήφθησαν πλείεστας ὡσὰς ἐκδηλώσεις Αὐτῆς, ὥστε πλήρεις πίστεως πλέον διακηρύσσουν τὰς ἀληθείας τῆς διδασκαλίας τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία καὶ μόνον εἶναι ἱκανὴ νὰ ἀποδώσῃ εἰς τὸν ἄνθρωπον τὴν ἡρεμίαν τῆς σκέψεώς του καὶ νὰ κάμῃ νὰ βασιλευθῇ εἰς τὴν καρδίαν αὐτοῦ μία τοιαύτη θαθεῖα πίστις, ἡ ὁποία τὸν ἱκανοποιεῖ τελείως εἰς ὅλην του τὴν ἐπ' τῆς γῆς ζωὴν καὶ τὸν κάνει νὰ ἐλπίζῃ, πρὸς μίαν μέλλουσαν ὠραιότεραν ἀσυγκρίτως ζωὴν, πρὸς τὴν ὁποίαν βαδίζων πλήρης χαρᾶς, ὡς ἀπολαμβόνῃ, εὐτυχῆς πάντα τὰ ἀγαθὰ του εἰς τὴν παροῦσαν ζωὴν. Εὐχομαι ὅπως εἰς ὅλους τοὺς Χριστιανοὺς δημιουργηθῇ μία τοιαύτη ἀγνή πίστις ὥστε νὰ γνωρίσουν τὴν πραγματικὴν καὶ ἀπόλυτον εὐτυχίαν τοῦ ἀνθρώπου καὶ νὰ ἀποκτήσουν τὴν μακάριον ἐλπίδα διὰ τὴν μέλλουσαν αἰωνιότητά μας. Ἀμήν.

ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΚΑΙ ΚΡΙΣΕΙΣ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ αἰδεσιμ. Χανίων Κωνστ. Παπαδουκάκην, Εὐστάθιον Χατζηδάκην καὶ Ἐμμ. Μαστορακάκην.

Εἰς τὸ «Χρισ. Φῶς» (ὑπ' ἀριθ. 19—20 τῆς 15 Δεκεμβρ 1924) ὁ Θεοφιλέστατος Κυδωνίας καὶ Ἀποκερώνου κ. Ἀγαθάγγελος ἐδημοσίευσεν ἄρθρον ὑπὸ τὸν τίτλον «Πῶς θὰ μορφωθῶμεν». Ἐν αὐτῷ πλὴν τῶν ἄλλων ἀληθειῶν ὅς γράφει, γράφει καὶ τὰ ἑξῆς: «Ἐὰν θέλωμεν νὰ ἠθικοποιήσωμεν τὸν λαόν, ἐὰν θέλωμεν νὰ μορφώσωμεν αὐτὸν πρέπει νὰ ἐκπαιδεύσωμεν τὸν κληρον ἐλόκληρον, ὥστε πᾶς ἐφημέριος νὰ εἶναι συγχρόνως καὶ διδάσκαλος τῆς θρησκείας εἰς τὸ ποιμνιὸν του. Ὁ ἐφημέριος πρέπει νὰ εἶναι ἄνθρωπος πεπαιδευμένος, ὥστε καὶ ἀπὸ τοῦ ἀμβωνος νὰ διδάσκῃ τοὺς ἐνορίτας του καὶ κατ' οἶκον νὰ στηρίξῃ αὐτοὺς ἐν τῇ εὐσεβείᾳ καὶ τοὺς παῖδας τῆς ἐνορίας του ἐγκαίρως νὰ κατηχῇ, ὥστε, σὺν τῷ χρόνῳ νὰ μορφωθῇ γενεὰ εὐσεβῆς καὶ ἐστηριγμένη ἐν τῷ φόβῳ καὶ τῇ ἀγάπῃ πρὸς τὸν Θεόν. Ἄς ψηφίσῃ ἀμέσως ἡ Πολιτεία νόμον ἱκανῆς μισθοδοτήσεως τοῦ κληρέου, ἵνα οὕτω γεννηθῇ ἐπιθυμία π.ὸς χειροτονίαν ἀνθρώπων ἱκανῶν πρὸς τὴν ὑψηλὴν κλησίαν τοῦ ἱερέως «καὶ μὴ εἰσέρχωνται εἰς τὸν κληρον τὰ κοινωνικὰ ναυάγια, ἐκεῖνοι δηλ. οἵτινές μὴ δυνάμενοι ἄλλως νὰ ζήσωσι, διότι ἢ δὲν ἐσυνήθισαν εἰς τὴν ἐργασίαν, ἢ δὲν ἔμαθον ἀρκετὰ γράμματα διὰ νὰ ἀποκτήσωσι προσόντα ὅπως καθέξωμι δημοσίαν τινὰ θέσιν καταφεύγουσιν εἰς τὴν ἱερῶσύνην.»

Ἡ «Νέα Ζωή» (ὑπ' ἀριθ. 88—89 φύλλον τῆς 1 Φεβρ. 1931) ἐν ἄρθρῳ ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἐπὶ τῆς Πραγματικότητος», μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀληθειῶν, γράφει, «Πῶς θὰ παραδεχθῶν ὅτι ἀπὸ τὸν ἱερέα ἐξαρτᾶται αὐτὸ τὸ μέλλον τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας, ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι δὲν παύουν νὰ τιτλοφοροῦν ἱερεῖς τοὺς ἀγραμμάτους καὶ τὰ κοινωνικὰ ναυάγια;»

Ποῖον ἐκ τῶν δύο περιοδικῶν, ἢ ποῖος ἐκ τῶν δύο ὑβρίζει τὸν Κληρον; Οὔτε ὁ εἷς, οὔτε ὁ ἄλλος· διότι καὶ ὁ Θεοφιλέστατος καὶ ἡμεῖς ἐγράψαμεν ἀπλούστατα μίαν ἀναμφισβήτητον ἀλήθειαν. Ὁ Θεοφιλέστατος μάλιστα ἀναλύει πολὺ ὀρθῶς, τὴν λέξιν κοινωνικὰ ναυάγια, καὶ δὲν ἀφίνει καμμίαν ἀμφιβολίαν νὰ χωρέσῃ εἰς ἐκεῖνον ποῦ θέλει νὰ ἴδῃ ἂν περιλαμβάνεται εἰς αὐτά.

Ἐ, ἀγαπητοὶ συμπρεσβύτεροι, ποῦ ἐγνωματεύσατε ἐγγράφως ὅτι ὑβρίσαμεν τὸν Κληρον διότι ἐγράψαμεν τὰ ἀνωτέρω, καὶ δεόν νὰ τιμωρηθᾶμεν

παραδειγματικῶς, δὲν σὰς φαίνεται ὅτι ἐπέσατε ἔξω; Μία ἀλήθεια λεγομένη ἢ γραφομένη, ὅσον πικρὰ καὶ ἂν εἶνε, εἶνε ἀλήθεια, βράχος, ἐφ' οὗ κάθε κύμα θραύεται, μεταβάλλεται εἰς ἀφροὺς καὶ ἐκμηδενίζεται, χωρὶς νὰ δυνηθῇ νὰ βλάψῃ τὸν βράχον. Τὸ νὰ ζητῇ κανεὶς νὰ βλάψῃ τὸν ἄλλον δὲν εἶναι διόλου Χριστιανικόν. Ἐν τούτοις σὰς συγχωροῦμεν, διότι αὐτὸ παραγγέλλει ἡ θρησκεία τοῦ Χριστοῦ

* *

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΣΜΟΣ

Τὸ εἰς Παλαιστίνην ταξειδιὸν τοῦ ἀρχιεπισκόπου Κανταουρίας καὶ πρωθιεράρχου τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας δόκτορος Λάγκ ὑπῆρξε νέα εὐκαιρία μιᾶς στενωτέρας ἐπικοινωνίας τῆς Ἐκκλησίας ταύτης καὶ τῆς Ὁρθοδόξου. Ὁ δόκτορ Λάγκ κατὰ τὴν ἐν Ἱεροσολύμοις διαμονὴν του ἐξεφράσθη ὑπὲρ τοῦ εὐκταίου τῆς ἐνώσεως τῶν δύο Ἐκκλησιῶν. Τὴν ἔνωσιν ταύτην εὐχονται ἐκ βαθέων πάντες οἱ πιστεύοντες ἐπὶ τὴν βαθεῖαν πνευματικὴν, ἠθικὴν καὶ κοινωνικὴν ἐπίδρασιν τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας.

* *

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΚΙΝΕΖΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ

Τὰ ἑκασταχοῦ ἐκδιδόμενα θρησκευτικὰ περιοδικὰ μετ' ἰδιαιτέρας ἔλας ἱκανοποιήσεως ἀναγράφουσι τὴν εἰς τὸν Χριστιανισμὸν προσέλευσιν τοῦ Προέδρου τῆς Κινεζικῆς Δημοκρατίας στρατάρχου Τσιάγκ—Κάϊ—Σιέκ, τοῦ ὁποῦ ἢ οἰκογένεια ἤτὼ ἤδη χριστιανὴ ἀπὸ πολλοῦ. Ἐγένετο μέλος τοῦ κλάδου τῶν Μεθοδιστῶν. Εἰς τὴν ἐπιστροφὴν του ταύτην ἀποδίδεται μεγάλη σπουδαιότης, ἐσημειώθη δ' αὕτη ὑπὸ τοῦ παγκοσμίου τύπου ὡς τὸ σημαντικώτερον γεγονός ἐλοκλήρου τοῦ παρελθόντος ἔτους. Ἴδιω ἐλπίζεται ὅτι θὰ ἐξουδετερωθῶσιν αἱ ἐν τῇ κέβερνήσει τῆς Ναγκιν ἐκδηλωθεῖσαι μπολσεβικικαὶ ἐπιδράσεις καὶ ὅτι ἐφεξῆς θὰ ἐπιδεικνύεται μείζων σεβασμὸς πρὸς τὴν ἀρχὴν τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας, ἥτις ἄλλως τε προβλέπεται καὶ ὑπὸ τοῦ συντάγματος τῆς Κίνας.

* *

ΟΙ ΙΑΠΩΝΕΣ ΠΕΡΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ

Ὁ Ἰάπων Δρ. Νιτόμπε ὁμιλῶν ἐσχάτως ἐνώπιον τῆς ἑμοσπονδίας τῶν ἐν Ἰαπωνίᾳ Ἱεραποστόλων εἶπε σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ τὰ ἐξῆς περὶ τῆς ἐν τῇ χώρᾳ του ἐπιδράσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ: «Ἐπιδράσιν χριστιανικὴν λέγων ἐννοῶ πρὸ παντὸς τὸ πνεῦμα ἐκεῖνο τὸ ὁξὺ, τὴν πνευματικὴν ἐκείνην ἀνταύγειαν, τὰ ὅποια διακρίνουσι τοὺς ἀληθῶς ἀγαθοὺς ἀνθρώπους. Δύσκολον εἶνε νὰ ὀρίσῃ τις τὸ πνεῦμα αὐτὸ, ἀλλὰ τὸ αἰσθάνεται κατὰ τὴν ἐπαφὴν πρὸς τοὺς πραγματικοὺς μαθητὰς τοῦ Διδασκάλου. Ὁ λαὸς μας, ἀνωφελῶς, συχνὰ δὲ καὶ ἀνοήτως ἐφεκτικὸς, ἔχει μιαν ταχεῖαν διαίσθησιν ὅσον ἀφορᾷ τοὺς χριστιανούς. Οἱ ἰάπωνες σὰς περατηροῦν διαρκῶς διὰ νὰ σὰς μάθουν τι ἄνθρωποι εἴσθε, ἐκ τοῦ τρόπου δὲ μὲ τὸν ὁποῖον βαδίζετε, ὁμιλεῖτε καὶ τείνετε τὴν χεῖρα κρίνουσι περὶ τῆς εὐληρικείας τῆς πίστεως τὴν ὁποῖαν κυρῦττετε καὶ ὁμολογεῖτε».